

Arrest

nr. 161 216 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 25 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2016 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer B.(...) of B.(...), A.(...), geboren te (...), onderdaan van Marokko, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. Publie attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 28.11.2012

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende verblijfplaats. Betrokkene heeft een Belgische echtgenote. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

Gezien het lucratief karakter van zijn misdadige activiteiten, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die er niet aan twijfelt de Belgische wetten en normen met de voeten te treden.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat betrokkene op 29/01/2014 in het huwelijk trad met S. I.(...) , geboren te (...), van Belgische nationaliteit; dat ze dus op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie;

De regularisatieaanvraag, dd.16.12.2009, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 21.11.2012,

onontvankelijk verklaard, beslissing betekend op 28.11.2012.

De regularisatieaanvraag, dd.14.01.2013, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 23.04.2013, onontvankelijk verklaard

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve

noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”

Op 25 januari 2016 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer

naam: B.(...) of B.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij)

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot

verwijdering betekend op(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

☐ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een

ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België, betrokkene heeft binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg gegeven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.11.2012

Betrokkene heeft een Belgische echtgenote. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Overwegende dat betrokkene op 29/01/2014 in het huwelijk trad met S. I.(...) , geboren te (...), van Belgische nationaliteit; dat ze dus op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie;

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.

Gezien het lucratief karakter van zijn misdadige activiteiten, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die er niet aan twijfelt de Belgische wetten en normen met de voeten te treden.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

De regularisatieaanvraag, dd.16.12.2009, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 21.11.2012, onontvankelijk

verklaard, beslissing betekend op 28.11.2012.

De regularisatieaanvraag, dd.14.01.2013, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 23.04.2013, onontvankelijk verklaard.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift vraagt dat het Frans zou worden gebruikt als proceduretaal wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De hierboven weergegeven wetsbepaling houdt in dat de Raad voor zijn arresten gebruik dient te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

2.3. *In casu* werden de bestreden beslissingen genomen in de Nederlandse taal waardoor de Raad het Nederlands als proceduretaal dient te hanteren. Er kan dan ook niet ingegaan worden op de vraag van verzoeker om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13^{septies} vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De verwerende partij werpt in de nota de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bestreden inreisverbod daar dit geen verwijderingsmaatregel betreft.

In zoverre verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat, daargelaten de vraag of artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dergelijke vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid toelaat, verzoekende partij in ieder geval niet aantoont dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. In zoverre als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking van de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij op het eerste zicht dergelijke schending niet aannemelijk maakt. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het bestreden inreisverbod dient te worden verworpen.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij betoogt dat zij momenteel in het centrum voor illegalen te Merksplas verblijft met het oog op een gedwongen verwijdering.

Aangezien derhalve vaststaat dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond. Voormeld gegeven wordt niet betwist door de partijen.

4.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 43, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, machtsmisbruik, het principe van een goede administratie en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.3.1.1. De verzoekende partij stelt dat zij de verwerende partij herhaaldelijk geïnformeerd heeft van haar wens om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat de stad Leuven haar heeft medegedeeld dat deze aanvraag kon worden ingediend per aangetekende brief of bij volmacht. De verwerende partij verhindert haar dan ook om haar rechten te laten gelden in het kader van een aanvraag op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet terwijl haar beslissing gebaseerd is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de vreemdeling die niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten kan krijgen, hetgeen machtsmisbruik uitmaakt. Door geen gevolg te geven aan de verscheidene interpellaties heeft zij haar diensten ontoegankelijk gemaakt gedurende ongeveer twee jaar, hetgeen een schending vormt van het principe van een goede administratie. Voorts meent verzoekende partij dat haar gedrag beoordeeld moet worden op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een controle die veel strikter is dan deze voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ook wijst verzoekende partij erop dat de verwerende partij het bestaan van een privéleven en gezinsleven erkent in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gaat niet enkel over een belangenafweging die moet worden gemaakt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten maar ook over de afweging van de proportionaliteit van de maatregel waarbij zij de verzoekende partij verhindert haar rechten te laten gelden in het kader van een gezinshereniging. De verzoekende partij meent dat haar vrijlating, met begeleiding door een penitentiair beampte of een lid van de sociale dienst van de gevangenis om zich tot de dienst bevolking te wenden de Belgische staat niet in gevaar brengt. De eerste bestreden beslissing, die een dergelijke verplaatsing onmogelijk maakt, schendt dan ook artikel 8 van het EVRM. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de proportionaliteit van de bestreden beslissing en haar gevolgen niet afdoende zijn onderzocht en gemotiveerd. Het gaat meer bepaald over het belang van de maatschappij om zich te beschermen tegenover het belang van de verzoekende partij om haar rechten te doen gelden in het kader van een gezinshereniging. Enkel de belangen ten gevolge van een verwijdering werden bekeken, waardoor volgens verzoekende partij de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden worden.

4.3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat daarin op afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen zijn opgenomen die eraan ten grondslag liggen.

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de feitelijke grondslag voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden daar verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan *“inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, illegaal verblijf, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 06.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden + 3 maanden.”*

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten op basis van het feit dat er een risico op onderduiken bestaat.

Voormelde motieven worden noch weerlegd noch betwist door de verzoekende partij.

4.3.1.3. De verzoekende partij wijst er wel op dat zij de verwerende partij herhaaldelijk geïnformeerd heeft aangaande haar wens om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij haar verhindert om haar rechten te laten gelden in het kader van een aanvraag op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat de verwerende partij de bevoegdheid had om verzoekende partij de toestemming te geven om de gevangenis te verlaten teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan beroep te hebben aangetekend tegen het uitblijven van een beslissing inzake haar vraag om de gevangenis te verlaten van welke partij dan ook. Het weze dan ook benadrukt dat het geenszins de eerste bestreden beslissing is die verzoekende partij verhindert heeft zich te verplaatsen buiten de gevangenis en een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

De Raad stelt vast dat er tot op heden geen aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is gebeurd, waardoor de verwerende partij *ipso facto* dan ook niet gehouden is hier rekening mee te houden. Derhalve kan de verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat de verwerende partij haar diensten ontoegankelijk heeft gemaakt, de verzoekende partij verhindert heeft haar rechten te doen gelden en zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik.

Voorts moet worden opgemerkt dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 43 van de Vreemdelingenwet valt. Deze bepaling betreft burgers van de Unie of hun familieleden en de gevallen waarin hen de binnenkomst en het recht op verblijf kunnen worden geweigerd omwille van onder meer redenen van openbare orde, hetgeen *in casu* niet het geval is. *In casu* betreft het immers geen weigering tot binnenkomst of recht op verblijf. Verzoekende partij werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend.

4.3.1.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de belangenafweging die dienaangaande moet worden gemaakt, koppelt aan het gegeven dat de verwerende partij de verzoekende partij verhindert haar rechten te laten gelden in het kader van een gezinshereniging. Zoals hoger reeds gesteld, toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij haar op enigerlei wijze heeft verhindert haar rechten te doen gelden. De aangevoerde schending van voormelde bepalingen wordt *prima facie* dan ook niet aangetoond.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verwerende partij erkent dat de bestreden beslissing kan beschouwd worden als een inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij. Er dient bijgevolg nagegaan te worden of deze toepassing in het licht van hetgeen bepaald is in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM toelaatbaar is. In voorliggende zaak staat het vast dat de inmenging van het openbaar gezag bij de wet is voorzien. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk naar de toepasselijke wetsbepaling – artikel 7 van de Vreemdelingenwet – verwezen. De bestreden beslissing is er ook op gericht om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorziene doelen na te streven, namelijk de bescherming van de openbare orde. Uit de motivering blijkt tevens dat verwerende partij oog gehad heeft voor de noodzakelijke afweging die moet gemaakt worden wat betreft de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische Staat. Zij heeft immers uiteengezet dat verzoekende partij een strafrechtelijke inbreuk heeft begaan en hiervoor werd veroordeeld. Daarnaast heeft zij gewezen op het lucratief karakter van zijn activiteiten en het gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Zij heeft ook geconcludeerd dat verzoekende partij dusdanig een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde dat haar private belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang. Verzoekende partij betwist deze elementen niet.

De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending aannemelijk van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen. Het middel lijkt *prima facie* ongegrond en is bijgevolg niet ernstig.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DIGNEF